

(1) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ברכת הפירות סימן רו סעיף ד

כל דבר שמברך עליו לאכלו או להריח בו, (יז) <ה> צריך ו לאוחזו (יח) בימינו כשהוא מברך

משנה ברורה סימן רו ס"ק יז

(יז) צריך לאוחזו - **טעם האחיזה כדי [טו] שיכוין לבו** על מה שמברך והוא רק לכתחלה דבדיעבד אם בירך עליו כשהיה מונח בפניו אף אם לא אחזו כלל יצא וכדלקמיה

ט"ז אורח חיים סימן רו ס"ק ה

(ה) (פמ"ג) צריך לאוחזו בימינו. - מטעם זה במ"ש אוחזו הכוס בימינו ובשמים בשמאלו ואח"כ מחליף כדאי' בס"י רי"ב

משנה ברורה סימן רו ס"ק יח ****

(יח) בימינו - **הטעם משום חשיבות [ובאיטר יד אזלינן בתר ימין ושמאל דידיה ולא בתר דעלמא כן] משמע מח"י רע"א וכ"מ במ"א סימן קפ"ג] וכן בכל ברכה שמברך על איזה מצוה [טז] יש לו לאחוז הדבר ביד ימינו בשעת ברכה וע"ד הקבלה אין לתחוב הפרי שמברך עליו בסכין אף שיאחזו הסכין בימינו. כשאומר [לחבירו להושיט לו ספר יקבלנו ביד ימינו] ס"ח**

ספר חיי אדם - חלק ראשון - כלל ה

(ז.) ה' דברים מצריכים לחזור ולברך

ולכן הדבר שמברך עליו יקח בימינו ולא יאחזו ע"י כלי וכיוצא בו, שאין זה דרך כבוד, אא"כ הוא דבר, שדרכו לאכול בכף וכיוצא בו

(2) שולחן ערוך יורה דעה הלכות מזוזה סימן רפה

סעיף ב

נתינתה ג <ב> בטפח החיצון. הגה: ה' י"א כשאדם יוצא מן הבית (ד) יניח ידו על המזוזה (מהרי"ל שם ומוכח בעבודת כוכבים דף י"א), ד ו' ויאמר: ה' ישמר צאתי וכו' (במדרש). וכן כשיכנס אדם לבית, יניח ידו על המזוזה

(3) פתחי תשובה יורה דעה סימן רפה ס"ק ד

(ד) יניח ידו על המזוזה - עיין בשו"ת רבינו עקיבא איגר סי' נ"ח שכתב דאם אין המזוזה בתוך תיק לא נכון להניח ידו עליה כמ"ש התוס' בשבת דף יד דכל כתבי הקודש אסור ליגע בידו ערום ופשיטא דגם מזוזה בכלל וגם בא"ח סי' קמ"ז בהג"ה כתב דטוב להחמיר בכל כתבי קודש שלא לאחזו ערום ומה שאין

(4) שולחן ערוך אורח חיים הלכות תפילין סימן כח

סעיף א

חייב אדם למשמש בתפילין (א) א בכל [א] שעה, (ב) שלא יסיח דעתו מהם. וימשמש (ג) בשל יד (ד) תחלה, וכשיאמר וקשרתם לאות על ירך (דברים ו, ח) ימשמש בשל יד, וכשיאמר והיו לטוטפות בין עיניך (דברים ו, ח) ימשמש בשל ראש.

משנה ברורה סימן כח ס"ק א

(א) בכל שעה - פי' בכל שעה [א] שנזכר בהם חייב למשמש דעל ידי כן נזכר עליהן תדיר ולא יבא לידי היסח:
הדעת ועוד כדי לתקנם [ב] שלא יזיזו ממקומן

תרומת הדשן סימן יז (5)

שאלה הא דאיתא פ' מי שמתו ת"ר לא יאחז אדם תפילין בידו וס"ת בזרועו ויתפלל ופירש"י משום דלבו דואג שמא יפלו מידו ולא יכוין ויש להסתפק אם צריך ליזהר נמי שלא יאחז מחזור או תפילה בידו להתפלל בהן כמו בר"ה וביו"כ שרוב בני אדם אין מתפללים מבחוץ אז אין צריך ליזהר בכה"ג.

חידושי הריטב"א מסכת סוכה דף מא עמוד ב (6)

היא והיא חביבה אע"פ שמפנה לבו עליה קצת אינו מפנה לבו לבטלה ואין זה מתעכב בתפלה כדי למנוע ממנו חיבוב המצוה כי אפשר שחיבוב מצוה זו יתננו ויזכירנו לכוין לבו בתפלתו יותר, ואפשר שלזה כיון רש"י ז"ל בפירושו כנ"ל.

משנה ברורה סימן רב (7)

(פד) ואם הוא מסופק - היינו אחר שלמד ואינו יכול לברר אבל מי שלא למד לא יאכל עד שילך אצל חכם ללמדו ברכות [גמרא]:

דברים פרק ח (8)

(י) וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ אֶת־יְקֹנֶק אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר נָתַתְּ לָךְ:

(9) Yechezkel

ח וְאַתֶּם הָרִי יִשְׂרָאֵל, עֲנַפְכֶם תִּתְּנוּ, וּפְרִיכֶם תִּשְׂאוּ, לְעַמֵּי יִשְׂרָאֵל: כִּי קָרְבוּ, לְבוֹא.

But ye, O mountains of Israel, ye shall shoot forth your branches, and yield your fruit to My people Israel; for they are at hand to come.

י וְהִרְבִּיתִי עֲלֵיכֶם אָדָם, כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּה; וְנָשְׁבוּ, הָעָרִים, וְהַתְּרֻבוֹת, תִּבְנֶינָה.

and I will multiply men upon you, all the house of Israel, even all of it; and the cities shall be inhabited, and the waste places shall be builded;

Chagai

יט הַעוֹד הַזֶּרַע, בְּמַגֹּרָה, וְעַד־הַגֶּפֶן וְהַתְּאֵנָה וְהָרְמוֹן וְעֵץ הַזַּיִת, לֹא נִשְׂא--מִן־הַיּוֹם הַזֶּה, אֶבְרָה. {ס}

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף מח עמוד ב (10)

אמר רב נחמן: משה תקן לישראל ברכת הזון בשעה שירד להם מן, יהושע תקן להם ברכת הארץ כיון שנכנסו לארץ, דוד ושלמה תקנו בונה ירושלים. דוד תקן על ישראל עמך ועל ירושלים עירך, ושלמה תקן על הבית הגדול והקדוש, הטוב והמטיב ביבנה תקנוה כנגד הרוגי ביתר. דאמר רב מתנא: אותו היום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה הטוב והמטיב, הטוב - שלא הסריחו, והמטיב - שניתנו לקבורה

רמב"ם הלכות דעות פרק ג (11)

הלכה א

שמא יאמר אדם הואיל והקנאה והתאוה והכבוד וכיוצא בהם דרך רעה הן ומוציאין את האדם מן העולם, אפרוש מהן ביותר ואתרחק לצד האחרון, **עד שלא יאכל בשר** ולא ישתה יין ולא ישא אשה ולא ישב בדירה נאה ולא ילבש מלבוש נאה אלא השק והצמר הקשה וכיוצא בהן כגון כהני העובדי כוכבים, גם זה דרך רעה היא ואסור לילך בה, המהלך בדרך זו נקרא חוטא

תלמוד בבלי מסכת יומא דף עו עמוד א (12)

ולא היה מקביל פני אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו בכל יום, והיה מקביל פני אביו כל יום. אף ישראל, מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר: שמא לא ירד מן למחר ונמצאו כולן מתים ברעב, נמצאו כולן מכוונים את לבם לאביהן שבשמים. דבר אחר: **שהיו אוכלין אותו כשהוא חם**, דבר אחר: מפני משאוי הדרך

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ז עמוד ב (13)

אמר אביי: כי נפקי מבי מר הוה שבענא, כי . . .
אמר אביי: היינו דאמרי אינשי: כפין עניא ולא ידע. אי נמי: רווחא לבסימא שכיח .

"מתוך חשיבותו קבעו לו ברכה בפני עצמו" Brachot 35b (14)

דיני ברכת הטוב והמטיב על היין, ובו ו' סעיפים SA (15)

סעיף א
הביאו להם (א) יין אחר, אינו מברך בפה"ג, אבל מברך עליו: **(ב) הטוב [א] והמטיב**. הגה: (ג) אף על גב א שאין לו ;

הרי"ף מסכת שבת דף י עמוד א (16)

הר"ן על
שגזרו יונים על כל הבתולות הנישאות שיבעלו להגמון תחילה וע"י אשה נעשה נס דאמרינן במדרש דבתו של יוחנן האכילה לראש האויבים גבינה לשכרותו וחתכה את ראשו וברחו כולם ועל זה נהגו לאכול גבינה
:בחנוכה
שולחן ערוך אורח חיים הלכות חנוכה סימן תרע
סעיף ב
למשתה ושמחה. הגה: ג <ד> וי"א
(יש אומרים שיש לאכול גבינה בחנוכה לפי שהנס נעשה בחלב (י) שהאכילה יהודית את האויב (כל בו ור"ן

4. כתב עת סיני קטו, תשנ"ה, נז - סח נושא המאמר: אכילת גבינה ולביבות בחנוכה

דברים פרק ד (17)

(טו) וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם)

מגן אברהם סימן רי ס"ק ט (18)

ט (פמ"ג) כשחוזר ופולט - דלא מקרי הנאה אלא בתוך מעיו וא"כ ה"ה ללועס ופולט, עסי' תקס"ז וסי' תקס"ח שיעור אכילה: צ"ע באותן שנותנין עשב שקורין טוב"ק לתוך השפופרת ומדליקין אותו ושואבין העשן לתוך פיהם וחוזרין ופולטין אותו צ"ע אי דמי לטועם ופולט שא"צ ברכה או דלמא דומה לריח שצריך לברך ק"ו כאן שגם הגוף
:נהנה ממנו שהרבה שבעים ממנו כמו שאכל ושתה וצ"ע, עסי' רי"ו סי"ג

שולחן ערוך אורח חיים הלכות שבת סימן רצא סעיף א

יהא זהיר מאד לקיים סעודה שלישית ואף אם הוא שבע יכול לקיים אותה (ב) א בכביצה, ואם א"א לו (א) כלל לאכול (ג) אינו חייב לצער את עצמו. והחכם עיניו בראשו (קהלת ב, יד) שלא ימלא בטנו בסעודת הבוקר, כדי (ד) ליתן מקום לסעודה שלישית. הגה: ומי שלא אכל (ה) ב [ב] בליל שבת, יאכל (ו) שלש (סעודות ביום השבת (הרא"ש פרק ע"פ משנה ברורה סימן רצא
(ד) ליתן מקום - דאל"כ לפעמים היא אכילה גסה ואינה חשובה אכילה)

שולחן ערוך אורח חיים סימן תעו (20)

סעיף א

הגה: ולא יאכל ולא ישתה הרבה יותר מדאי, שלא יאכל האפיקומן על (ו) ב אכילה גסה או ישתכר (ז) EREV YK (EATING YOM 81b Drinking & vidui 87b). (וישן מיד (מהרי"ל

ערוך השולחן אורח חיים סימן תעו סעיף ד

ויש לזהר שלא לשתות הרבה בסעודה כדי שלא יחטפנו שינה ולא יוכל לומר ההלל וכל עניין הסדר והחכם עיניו בראשו לדעת שהלילה הזה כולו קדוש ויעשה הסדר בשמחה רבה

תלמוד בבלי מסכת יומא דף עו עמוד ב (21)

חייב) + מסורת הש"ס: [לוקה] +. אלא יליף שכר מגזיר, מה להלן יין - אף כאן יין. ותירוש חמרא הוא? והתניא: הנודר מן התירוש - אסור בכל מיני מתיקה, ומותר ביין! - ולא חמרא הוא? והכתיב ותירוש ינובב בתלות! - דבר הבא מן התירוש ינובב בתולות. - והכתיב ותירוש יקביך יפרצו - דבר הבא מן התירוש יקביך יפרצו. - והא כתיב זנות ויין ותירוש יקה לב! - אלא, דכולי עלמא תירוש חמרא הוא, ובגדרים הלך אחר לשון בני אדם. ואמאי קרי ליה יין ואמאי קרי ליה תירוש? יין - שמביא יללה לעולם

תלמוד בבלי מסכת עירובין דף סה עמוד ב (22)

אי נשפך בכיתו כמים - איכא ברכה, ואי לא - לא. אמר רבי אילעאי: בשלשה דברים אדם ניכר: בכוסו, ובכיסו, ובכעסו. ואמרי ליה: אף בשחקו

